



Република Србија
УПРАВНИ СУД
20 У.12366/12
21.01.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Жељка Шкорића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца З.П. из К., Улица ..., кога заступа пуномоћник А.Л., адвокат из Ш., Улица ..., против туженог Министарства трговине и услуга Републике Србије, ради поништаја решења број ... од ... године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.01.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Према тачки 1. диспозитива оспореног решења, тужиоцу који је остао нераспоређен у Министарству трговине и услуга почев од ... године, престаје радни однос по сили закона закључно са ... године, због протекла два месеца од када је постао нераспоређен, а није премештен на друго радно место нити је премештен у други државни орган. Према тачки 2. диспозитива оспореног решења, тужиоцу се исплаћује отпремнина у износу од ... динара, на текући рачун именованог.

У тужби, поднетој Управном суду, дана 05.06.2010. године, тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је тужени орган прекршио закон на штету тужиоца, односно да приликом доношења решења није правилно применио закон на који се тужени позива, да је погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање, односно извео неправилан закључак у погледу чињеничног стања и тако донео

незаконит акт. Наводи да је тужилац одлуку по жали на решење о нараспоређености примио ... године, што значи да је иста тада тек постала коначна, односно тек од доношења другостепеног решења, тужиоцу се може рачунати рок од два месеца за коначно распоређивање. Како је тужилац изјавио жалбу, рок од два месеца је престао да тече до коначности решења. Тек пријемом другостепене одлуке првостепено решење постаје коначно, што значи да је решење о престанку радног односа могло бити донето тек у месецу ... године. Међутим, побијано решење тужени доноси дана ... године, што значи да тужени није испоштовао рок од два месеца од наступања правних последица коначности првостепеног решења. Истиче да је у својој жалби на решење од ... године, тужилац указао на чињеницу да је дописом туженог од ... године наложено државним службеницима на радном месту „тржишног инспектора за мање сложене послове“ да у року од пет година односно до ... године, стекну високу стручну спрему у смислу члана 92. Закона о државној управи, а да је тужилац у законском року, односно скоро годину дана пре његовог истека дана ... године, стекао високу стручну спрему, односно постао дипломирани економиста. На овај начин тужилац је испунио законски услов предвиђен чланом 92. Закона о државној управи, за обављање и сложенијих послова у оквиру своје службе (тржишне инспекције, као и у другим државним органима). Ову чињеницу на коју је указано жалбом на решење о нераспоређивању другостепени орган уште није узео у обзир. Наводи и то да промена Правилника на коју се позива другостепени орган, не може бити разлог да се не примени закон, односно у конкретном случају да тужилац буде оштећен зато што је у складу са законском одредбом стекао потребно стручно звање (уз постојеће радно искуство од 25 година). Такође, приликом разматрања жалбе другостепени орган није позвао тужиоца да да усмену изјаву, чиме је такође пропустио да утврди стварно чињенично стање. Са свега напред изнетог предлаже да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и обавезе тужени орган да тужиоцу накнади трошкове поступка.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући управни спор без одржавања усмене расправе, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета, а имајући притом у виду пресуду Врховног Касационог суда, Узп.592/11 од 31.08.2012.године, нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је решењем

Министарства трговине и услуга број ... од ... године, државном службенику, овде тужиоцу, утврђен статус нераспоређеног државног службеника почев од ... године, припадајуће право на накнаду плате, као и услови престанка радног односа у складу са чланом 133., 134. и 138. Закона о државним службеницима. Такође је утврђено да нераспоређени државни службеник, овде тужилац није премештен на друго радно место, нити је у року од два месеца од када је постао нераспоређен, премештен у други државни орган, са ког разлога је тужени применом одредбе члана 131. став 1. тачка 3. као и одредбе члана 138. став 3. Закона о државним службеницима, одлучио као у тачки 1. диспозитива решења. У спроведеном поступку утврђено да је просечна месечна бруто плата односно зарада тужиоца, исплаћена за последња три месеца која претходе месецу у коме је донето решење којим је утврђено да је постао нераспоређен, износила ... динара, да трећина просечне бруто плате, односно зараде износи ... динара, да тужилац има навршених 28 година рада у радном односу, на основу чега му је утврђена отпремнина као у тачки 2. диспозитива тог решења.

Одредбом члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", број 9/05...104/09), прописано је да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако је нераспоређен, а не буде премештен на друго радно место наредног дана од протекла 2 месеца од када је постао нераспоређен.

Према правном ставу Управног суда усвојеном на седници свих судија, дана 19.11.2012. године, решење о томе да је државном службенику престао радни однос по сили закона је декларативног карактера. Руководилац доноси ово решење искључиво након престанка радног односа државног службеника и њиме утврђује само разлог због кога је радни однос престао и дан када је радни однос престао.

По оцени Управног суда, код оваквог чињеничног и правног стања ствари, правилно је поступио тужени орган када је одлучио као у диспозитиву оспореног решења. Ово из разлога, што је у проведеном поступку, без повреде правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право, када је тужиоцу, након што је остао нераспоређен решењем туженог органа број од године, а у року прописаном у члану 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима, није премештен на друго радно место, по сили закона утврђен престанак радног односа.

Суд је ценио наводе тужбе, па је имајући у виду напред наведено, нашао да њима није доведена у сумњу законитост решења туженог органа, нити они могу бити од утицаја на доношење другачије одлуке у овој управној ствари. Ово стога, што се решењем о престанку радног односа, након истека периода у коме је тужилац имао статус нераспоређеног државног службеника, само констатује да државном службенику престаје

радни однос који је већ наступио по сили закона, пре доношења решења, а имајући у виду члан 132. наведеног Закона, тим решењем се само утврђује разлог и датум када је престанак радног односа већ наступио-дакле уназад.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, према којој суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога, што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради се о судској ствари која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног решења и достављених списа види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног решења требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09).

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, обзиром на успех тужиоца у овој управној ствари и одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде, на основу одредбе члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом члана 150. и 153.. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр.72/11).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 21.01.2013. године, 20 У.12366/12

Записничар
Снежана Николић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КО